

найдовшу тривалість одного обороту 329 днів. Ці тенденції напштовхують на висновок, у даних підприємств співвідношення між оборотними і основними засобами не має під собою наукового обґрунтування і має таке високе значення, передусім за рахунок фізичного та морального зносу більшості об'єктів основних засобів, а не за рахунок великих обсягів оборотних.

Слід зазначити, що серед економістів на сьогоднішній день немає єдиної думки стосовно співвідношення між основними та оборотними засобами – вони коливаються від 20% на 80% до 50% на 50%. За радянських часів, як зазначає М. Я. Дем'яненко, більшість економістів вважали, що на 1 грн. основних має припадати не менше 0,50 крб. оборотних фондів [2].

На нашу думку, встановлення чітких пропорцій між основними та оборотними засобами є лише абстрактним розрахунком. Насправді даний процес має виходити із первісного нормування нормованих оборотних засобів, передусім у сфері виробництва, заради забезпечення виробничого процесу, потім слід додавати заплановану суму ненормованих оборотних засобів, лише на кінцевому етапі слід визначати співвідношення основних та оборотних засобів.

Література.

1. Тарасенко Н. В. Фінансовий аналіз: Навч. посіб. – Львів: «Новий світ-2000», 2008. – 444 с.
2. Дем'яненко Н. Я. Повышение отдачи оборотных средств колхозов/Н. Я. Демьяненко. – К.: Урожай, 1988. – 112 с.

ВИЗНАННЯ ПРОДУКЦІЇ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ВИРОБНИЦТВА

***Губар А.А., студентка*,
Харківський національний технічний університет
сізьського господарства імені Петра Василенка***

Особливою сферою економіки будь-якої держави є сільське господарство. Забезпечення продовольчої безпеки країни здійснюється шляхом виробництва харчової продукції, сировинною базою для якої є саме сільське господарство. В даному контексті

* Науковий керівник – Маренич Т.Г., д.е.н., професор

сільське господарство може надавати як напівфабрикати для переробних галузей АПВ, так і готову продукцію для народного споживання.

Виходячи з цього, з'являється необхідність у розробці власної методики обліку продукції сільськогосподарського виробництва як готової продукції підприємств АПВ.

Варто зазначити, що в навчальній літературі дається визначення продукції сільськогосподарського виробництва як активу, одержаного в результаті відокремлення від біологічного активу, який призначений для продажу, переробки або внутрішньогосподарського споживання [6, 3]. Такий підхід розроблений на основі П(С)БО 30, в якому визначено, що сільськогосподарська продукція – актив, одержаний в результаті відокремлення від біологічного активу, призначений для продажу, переробки або внутрішньогосподарського споживання [4]. Водночас, в П(С)БО чітко не вказується про готовність цього активу до продажу, переробки чи внутрішнього споживання.

Але у П(С)БО 2 зазначено, що під готовою продукцією розуміють: запаси виробів на складі, обробка яких закінчена та які пройшли випробування, приймання, укомплектовані згідно з умовами договорів із замовниками і відповідають технічним умовам і стандартам . Продукція, яка не відповідає наведеним вимогам (крім браку), і роботи, які не прийняті замовником, показуються у складі незавершеного виробництва [2].

Такі розуміння поняття «продукція сільськогосподарського виробництва» базуються на визначенні терміну «готова продукція» як складової частини запасів (оборотних активів, виробничих фондів) згідно з П(С)БО 9: «Готова продукція – продукція, що виготовлена на підприємстві, призначена для продажу і відповідає технічним та якісним характеристикам, передбаченим договором або іншим нормативно-правовим актом» [3].

Згідно з Інструкцією про застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій підприємств і організацій для обліку й узагальнення інформації про наявність та рух сільськогосподарської продукції використовують рахунок 27 «Продукція сільськогосподарського виробництва» [1].

Порівнюючи Інструкцію про застосування Плану рахунків та П(С)БО 2, існують деякі суперечності. В балансі немає статті «Продукція сільськогосподарського виробництва», а є стаття «Готова продукція», в якій відображаються запаси виробів на складі, обробка

яких уже закінчена та які пройшли випробування, приймання, укомплектовані згідно з умовами договорів із замовниками і відповідають технічним умовам і стандартам. Тут йде мова про промислову продукція, облік якої ведеться на рахунку 26 «Готова продукція», а не про продукцію сільськогосподарського виробництва, що обліковується на рахунку 27.

Згідно із П(С)БО 30 сільськогосподарська продукція визнається активом, якщо існує ймовірність отримання підприємством у майбутньому економічних вигод, пов'язаних з його використанням, та його вартість може бути достовірно визначена [4]. Методичні рекомендації з бухгалтерського обліку біологічних активів розширюють критерії первісного визнання сільськогосподарської продукції та визнання її активом при дотриманні наступних умов:

— підприємство набуло право власності на сільськогосподарську продукцію і несе ризики й отримує вигоди від володіння нею;

— підприємство в подальшому буде здійснювати управління та контроль за використанням сільськогосподарської продукції;

— є впевненість, що підприємство отримає економічні вигоди в майбутньому, пов'язані з використанням сільськогосподарської продукції;

— вартість її може бути достовірно визначена [5].

Отже, вирішення комплексу суперечливих та дискусійних питань щодо сутності і визнання сільськогосподарської продукції є актуальним для підприємств АПВ України і потребує подальших досліджень з метою створення передумов для формування більш ефективної обліково-аналітичної інформації.

Література.

1. План рахунків бухгалтерського обліку та Інструкція про його застосування, затверджені наказом Міністерства фінансів України від 30 листопада 1999 року №291 // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: minfin.gov.ua

2. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 2 «Баланс», затверджено наказом Міністерства фінансів України від 31.03.1999 р. №87 // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: minfin.gov.ua.

3. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 9 «Запаси», затверджене наказом Міністерства фінансів України від 20.10.1999 №246 // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: minfin.gov.ua.

4. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 30 «Біологічні активи», затверджене наказом Міністерства фінансів України від 31.01.1999 №87 // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: minfin.gov.ua.

5. Методичні рекомендації з бухгалтерського обліку біологічних активів, затверджені наказом Міністерства фінансів України від 29.12.2006 № 1315 // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: minfin.gov.ua.

6. Облік сільськогосподарської діяльності: Навч. посібн. / За ред. Жука В.М. – К.: Видавництво ТОВ «Ор-Агро-Веста», 2007. – 368 с.

МІСЦЕ ОБЛІКОВОЇ ПОЛІТИКИ В ОРГАНІЗАЦІЇ ОБЛІКУ ПІДПРИЄМСТВ

Дашутіна А.І., магістрант,
Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка*

Важливою умовою ефективного функціонування кожного господарюючого суб'єкта в Україні є якісно побудована система бухгалтерського обліку. Система бухгалтерського обліку - це свосерідний механізм підготовки та відображення інформації про майнове та фінансове становище підприємства. Завдяки цій інформації внутрішні та зовнішні її користувачі мають уявлення про реальний стан справ на підприємстві.

Організація бухгалтерського обліку в кожному підприємстві розпочинається із розробки облікової політики, положення якої фіксуються у відповідному наказі. Наказ про облікову політику для підприємства має стати одним з основних документів, після законів, постанов, інструкцій та стандартів, що регулюють ведення управлінського обліку.

Облікова політика підприємства має враховувати такі важливі фактори: форму власності та організаційно-правову структуру підприємства; вид економічної діяльності, що зумовлює особливості та умови облікової роботи; параметри підприємства за обсягами діяльності, номенклатури продукції, чисельності працюючих тощо; відносини з податковою системою, наявність пільг та умови їх отримання; умови забезпечення підприємства ресурсами та умови реалізації готової продукції; матеріально-технічне забезпечення обліково-аналітичної роботи підприємства та рівень забезпеченості кваліфікованими обліковими працівниками; умови організації та стимулювання праці, відповідальності тощо.

* Науковий керівник - Амбросов В.Я., д.е.н., професор